

Ett svar på en fråga som ställts i en ansökan om förhandsbesked har inte ansetts ha sådan betydelse för sökanden att ett besked varit motiverat (I och II).

Lagrum:

5 § lagen (1998:189) om förhandsbesked i skattefrågor

I

Av en ansökan hos Skatterättsnämnden om förhandsbesked från X AB framgick bl.a. följande. X AB (bolaget) bedrev mervärdesskattepliktig verksamhet avseende rådgivning. Denna verksamhet skulle kompletteras med en från skatteplikt undantagen verksamhet avseende in- och utlåning. Därmed skulle den ingående skatten på gemensamma förvärv fördelas mellan verksamheterna. Bolagets fråga till Skatterättsnämnden var efter vilka grunder omsättningen i in- och utlåningsverksamheten skulle bestämmas för den händelse omsättningen skulle väljas som fördelningsnyckel vid beräkningen av den avdragsgilla delen av den ingående skatten.

Skatterättsnämnden (2012-11-21, Svanberg, ordförande, Ohlson, Fored, Harmsen Hogendoorn, Odéen, Renström, Wingren) yttrade:

Förhandsbesked – Om omständigheterna är sådana att avdrag för ingående skatt hänförlig till X AB:s rådgivnings- samt planerade in- och utlåningsverksamhet i enlighet med 8 kap. 13 § mervärdesskattelagen (1994:200), ML, ska bestämmas genom uppdelning efter skälig grund och det härvid anses att den lämpligaste fördelningsgrunden utgör årsomsättningen i bolagets verksamhet ska denna omsättning, i fråga om in- och utlåningsverksamheten, anses utgöra den totala summan av de räntor som bolaget i anledning av sin utlåning uppburit under året. – *Motivering* – – – Skatterättsnämndens bedömning – Ansökan avser fördelningsgrunden för ingående skatt i bolagets framtida blandade verksamhet. Av 8 kap. 13 § första stycket ML framgår att avdragsbeloppet i förekommande fall får bestämmas genom uppdelning efter skälig grund. Som framgår av vad Skatteverket anfört i ärendet kan olika fördelningsgrunder tillämpas varav omsättningsfördelning kan vara en. Det är emellertid den mest rättvisande och relevanta fördelningsgrunden som ska tillämpas och den bedömningen är en fråga för Skatteverket i första hand. Skatterättsnämnden kan således inte i ett förhandsbesked uttala sig om vilken fördelningsgrund som ska användas. Däremot föreligger enligt Skatterättsnämndens mening inget hinder mot att nämnden, under den förutsättningen att den skattskyldiges tillämpliga omsättning enligt Skatteverkets bedömning är den fördelningsgrund som anses mest lämplig att tillämpa, i ett förhandsbesked rent principiellt uttalar sig om hur denna omsättning ska beräknas i en viss verksamhet. I det nu aktuella ärendet får en sådan bedömning också anses vara av vikt inte bara för bolaget utan även för en enhetlig lagtolkning eller rättstillämpning. Skatterättsnämnden finner därför att hinder inte föreligger mot att under de angivna förutsättningarna pröva bolagets

ansökan i sak. – Enligt artikel 174.1 a och b i mervärdesskattedirektivet (2006/112/EG) beräknas avdragsrätten vid blandad verksamhet genom att den årliga omsättningen i aktuell verksamhet beaktas. På motsvarande sätt bör enligt Skatterättsnämndens bedömning bolagets årliga omsättning ligga till grund för fördelningen av den ingående skatten, när det vid en uppdelning efter skälig grund är omsättningsfördelning som visar sig utgöra den mest relevanta fördelningsgrunden och den avdragsgilla andelen av den ingående skatten ska bestämmas med ledning av bestämmelserna i artiklarna 174 och 175. Enligt artikel 174.1 a och b ska den avdragsgilla andelen vara resultatet av ett bråk i vilket i täljaren ska ingå det sammanlagda beloppet, exklusive mervärdesskatt, av den omsättning per år som kan hänföras till transaktioner som medför rätt till avdrag; i nämnaren ska ingå det sammanlagda beloppet, exklusive mervärdesskatt, av den omsättning per år som kan hänföras till transaktioner som ingår i täljaren och till transaktioner som inte medför rätt till avdrag. Närmare regler för tillämpningen finns i artikel 175. – Bolaget har åberopat målet angående First National Bank of Chicago till stöd för att ersättningen i dess undantagna verksamhet ska bestämmas till räntenettot. I det målet fann EU-domstolen att vissa valutaväxlingstransaktioner skulle anses utgöra tillhandahållande av tjänster mot vederlag. Parterna i transaktionerna var banken och kunden där de båda parterna ömsesidigt hade förbundit sig att överlämna ett belopp i en viss valuta och att samma dag erhålla ett motvärde i en annan valuta (p. 21 och 28). Den omständigheten att banken inte tog ut någon särskild avgift eller provision vid en enskild växlingstransaktion innebär enligt domstolen inte att inte något vederlag utgick (p. 30). Domstolen ansåg att banken tog betalt för sitt tillhandahållande av tjänsten genom den ersättning som den räknade in när den bestämde köp- respektive säljkurs (p. 32). Vid sådana växlingstransaktioner som målet gällde, där bl.a. vederlaget var avhängigt eventuella framtida händelser (p. 48) skulle enligt domstolen beskattningsunderlaget på grund av svårigheter att fastställa ersättningen för varje enskild transaktion, vederlaget, dvs. det belopp som banken verkligen erhöll för egen räkning bestå av bruttoresultatet av dess transaktioner under en viss tidsperiod ("the overall result of its transactions over a given period of time"), p. 46 och 47. – Enligt Skatterättsnämndens mening avser målet angående First National Bank of Chicago en annan situation än den som detta ärende gäller där frågan inte är hur beskattningsunderlaget ska bestämmas i ett fall som det i målet aktuella utan efter vilka principer årsomsättningen i en blandad verksamhet ska beräknas där en sådan omsättning anses vara den mest relevanta fördelningsgrunden för uppdelning av ingående skatt hänförlig till såväl skattepliktig som icke skattepliktig verksamhet. – En skattskyldig som upptar ett lån utför därigenom inte själv någon transaktion i mervärdesskattehänseende. Den som tillhandahåller ett lån omsätter däremot en tjänst till låntagaren (jfr GA i BLP). Den ränta som en låntagare betalar till långivaren utgör vederlag för att kapitalet ställs till låntagarens förfogande (jfr målet C-77/01 angående EDM, p. 65 och p. 69). Vad bolaget mervärdesskatterättsligt tillhandahåller sina kunder är således enligt Skatterättsnämndens mening inte någon finansiell förmedling utan endast utlåningstjänster där ersättningen utgörs av en

viss avtalad ränta. Till skillnad från vad som var fallet i målet angående First National Bank of Chicago finns en särskild fastställd ersättning som kan beräknas för varje transaktion. Storleken på den omsättning som hänför sig till bolagets omfrågade skattefria verksamhet bör på motsvarande sätt som redovisas i mervärdesskattekommitténs i det föregående berörda riktlinjer, utgöras av bruttobeloppet av den ränta bolaget uppburit vid utlåning, utan att bolagets räntekostnader för upplåningen beaktas. Allt under förutsättning att uppdelningen av den ingående skatten ska bestämmas efter skälig grund och det härvid anses att den lämpligaste fördelningsgrunden utgörs av årsomsättningen. – Förhandsbeskedet har utformats i enlighet med de i det föregående redovisade övervägandena. I den mån ansökan inte har besvarats genom förhandsbeskedet finner nämnden att sådant besked inte bör meddelas och avvisar ansökan i den delen.

Bolaget överklagade Skatterättsnämndens förhandsbesked och yrkade att Högsta förvaltningsdomstolen skulle ändra förhandsbeskedet och förklara att med omsättning (ersättning) i bolagets in- och utlåningsverksamhet skulle avses räntenettet. Om Högsta förvaltningsdomstolen skulle anse att ersättningen utgörs av summan av erhållna räntor, yrkade bolaget att förhandsavgörande skulle inhämtas från EU-domstolen. Bolaget anförde bl.a. följande. I verksamheten avseende in- och utlåning omsätter bolaget en tjänst bestående i finansiell intermediering där in- och utlåningen ingår som underordnade led i en enda prestation i form av förmedling av pengar mellan långivare och låntagare. Den ersättning som bolaget tar emot utgör ersättning för den risk bolaget tar i egenskap av intermediär. Mervärdet och beskattningsunderlaget som skapas inom ramen för denna verksamhet utgörs därför av skillnaden mellan utlånings- och inlåningsräntor. Det finns likheter med omständigheterna i EU-domstolens mål C-172/96 First National Bank of Chicago. I det målet gällde det att bestämma en banks omsättning i valutaväxlingsverksamhet i syfte att beräkna återbetalningsgill andel av ingående skatt. Någon ersättning direkt från motparten i transaktionen utgick inte. Bankens intäkt uppkom genom en netting av valutaväxlingstransaktionerna. EU-domstolen fann att det var nettoomsättningen som skulle ligga till grund för beräkningen av återbetalningsgill andel ingående skatt. I doktrinen finns stöd för att det är nettot av räntorna i in- och utlåningsverksamhet som utgör omsättning vid tillämpning av bestämmelserna om avdragsgill andel i artikel 174.1 i mervärdesskattedirektivet. Detta följer också av riktlinjer utfärdade i Danmark och Tyskland. Skatterättsnämndens synsätt leder till konkurrensnedvridning i förhållande till aktörer i dessa länder. Det behövs ett klagande från EU-domstolen om vad som utgör ersättning i in- och utlåningsverksamhet.

Skatteverket ansåg att Högsta förvaltningsdomstolen skulle avslå yrkandet om att hämta in förhandsavgörande från EU-domstolen och att Skatterättsnämndens förhandsbesked skulle fastställas. Skatteverket anförde bl.a. följande. Frågan om beräkning av ersättning vid beviljande av krediter har behandlats av EU-domstolen i bl.a. målen C-306/94 Régie

dauphinoise och C-77/01 EDM. Artiklarna 173–175 i mervärdesskattedirektivet ger medlemsstaterna betydande frihet att bestämma principerna för avdragsgill andel ingående skatt i en blandad verksamhet vilket medför att beräkningen skiljer sig åt mellan medlemsstaterna.

Högsta förvaltningsdomstolen (2014-03-20, Melin, Sandström, Hamberg, Knutsson, Rynning) yttrade:

Skälen för avgörandet

Vad målet gäller

Vid sidan av den skattepliktiga rådgivningsverksamheten ska bolaget bedriva en från skatteplikt undantagen in- och utlåningsverksamhet. Detta ställer krav på att ingående mervärdesskatt på förvärv som är gemensamma för verksamheterna delas upp. Den fråga som ställts i målet är vad som ska anses som omsättning i in- och utlåningsverksamheten för det fall omsättningen skulle komma att användas som fördelningsnyckel när den avdragsgilla ingående skatten bestäms.

Mervärdesskattelagen

Bestämmelser om avdrag för ingående skatt vid gemensamma förvärv finns i 8 kap. 13 § ML. Bl.a. gäller att i de fall den ingående skatten avser förvärv som görs gemensamt för flera verksamheter, av vilka någon inte medför skattskyldighet, får avdrag göras endast för skatten på den del av ersättningen eller inköpspriset som hänför sig till verksamhet som medför skattskyldighet. Om denna del inte kan fastställas, får avdragsbeloppet i stället bestämmas genom uppdelning efter skälig grund. Det anges inte, genom exemplifieringar eller på annat sätt, vad som i olika situationer kan utgöra skälig grund.

Mervärdesskattedirektivet m.m.

Bestämmelserna om uppdelning av ingående skatt i mervärdesskattedirektivet är mer utförliga. Enligt artikel 173.1 mervärdesskattedirektivet ska för gemensamma förvärv fastställas den andel av mervärdesskatten som ska vara avdragsgill. Detta sker enligt artikel 174.1 genom en proportionering med ledning av den sammanlagda omsättningen per år avseende transaktioner som medför respektive inte medför rätt till avdrag.

I artikel 173.2 i mervärdesskattedirektivet beskrivs ett antal alternativa metoder som medlemsstaterna kan använda. Medlemsstaterna får exempelvis enligt artikel 173.2 c tillåta eller ålägga den beskattningsbara personen att göra avdraget på grundval av användningen av alla eller en del av varorna och tjänsterna.

EU-domstolen har i mål C-511/10 BLC Baumarkt uttalat att de alternativa bestämmelserna kan tillämpas i bestämda fall eftersom de

framför allt syftar till att, genom beaktande av den specifika karaktären på den skattskyldiges olika verksamheter, ge medlemsstaterna möjlighet att uppnå mer exakta resultat vid beräkningen av den avdragsgilla andelen (p. 18).

Högsta förvaltningsdomstolens bedömning

Förhandsbeskedet avser fördelningen av ingående skatt för sådana anskaffningar som skett gemensamt för bolagets skattepliktiga rådgivningsverksamhet och skattefria in- och utlåningsverksamhet. Enligt 8 kap. 13 § ML ska, om det inte går att avgöra hur stor del av förvärven som görs för den skattepliktiga delen, en uppdelning ske efter skälig grund. En skälig grund kan t.ex. vara omsättningen, men annan fördelningsgrund ska användas om denna ger ett mer exakt resultat. Uppdelningen ska så långt möjligt motsvara resursförbrukningen i de olika verksamhetsgrenarna.

Den flexibilitet som kännetecknar 8 kap. 13 § ML har en motsvarighet i den EU-rättsliga regleringen. I den mån avdraget bestäms med tillämpning av artikel 173.2 i mervärdesskattedirektivet är medlemsstaterna skyldiga att ta hänsyn till syftet med och systematiken i direktivet (BLC Baumarkt p. 22 och C-388/11 *Crédit Lyonnais* p. 52).

Handlingarna i målet ger inte någon ledning när det gäller att avgöra om storleken av bolagets omsättning i de olika verksamhetsgrenarna är den mest lämpliga fördelningsgrunden. Detta gäller oavsett om omsättningen i låneverksamheten ska, vilket bolaget förespråkar, definieras som räntenettet eller, i enlighet med Skatteverkets uppfattning, som den totala ränteintäkten.

Det är inte möjligt att i ett förhandsbesked bestämma på vilket sätt fördelningen av bolagets ingående skatt ska ske. Det kan därför inte anses vara av vikt för bolaget att få prövat hur bolagets omsättning i en av verksamhetsgrenarna ska definieras. Inte heller på annan grund finns enligt Högsta förvaltningsdomstolens mening skäl för en sådan prövning.

Av det anförda följer att förhandsbesked inte borde ha meddelats. Beskedet ska därför undanröjas och ansökningen avvisas. Därmed faller bolagets begäran om förhandsavgörande från EU-domstolen.

Högsta förvaltningsdomstolens avgörande

Högsta förvaltningsdomstolen undanröjer Skatterättsnämndens förhandsbesked och avvisar ansökningen.

II

Av en ansökan hos Skatterättsnämnden om förhandsbesked från X AB framgick bl.a. följande. X AB (bolaget) äger ett antal vindkraftverk. Bolaget har flera delägare, varav en, Y AB, bedriver verksamhet som i

huvudsak är undantagen från mervärdesskatteplikt. Tanken är att ett av vindkraftverken ska föras över till Y AB. Varje vindkraftverk fungerar som en självständig enhet. Alla rättigheter, tillstånd m.m. avseende vindkraftverket ska följa med vid överföringen. Vindkraftverket utgör en tillgång i bolagets verksamhet och är inte belastad med mervärdesskatt då denna dragits av vid uppförandet. Y AB ska använda vindkraftverket för produktion av el för leverans till fastigheter i den egna verksamheten. Bolaget är av uppfattningen att bestämmelsen om undantag för verksamhetsöverlåtelse i 3 kap. 25 § mervärdesskattelagen (1994:200), ML, inte är tillämplig. Överföringen av vindkraftverket ska därför inte ske genom försäljning utan genom utskiftning i samband med nedsättning av aktiekapitalet. Utskiftning sker således inte av kontanta medel utan genom att Y AB löser in sina aktier och som ersättning för detta erhåller vindkraftverket. Bolaget vill veta om utskiftningen av vindkraftverket medför att det uppkommer en mervärdesskattepliktig omsättning.

Skatterättsnämnden (2013-07-02, Svanberg, ordförande, Ohlson, Hansson, Harmsen Hogendoorn, Odéen, Renström, Wingren) yttrade: Förhandsbesked – X AB:s överföring av det i ärendet aktuella vindkraftverket utgör inte en sådan omsättning i form av varuöverlåtelse mot ersättning som avses i 2 kap. 1 § första stycket 1 ML. – Motivering – – Skatterättsnämndens bedömning – Det planerade förfarandet syftar till en omorganisation av verksamheten som medför att Y AB utträder ur bolaget och övertar ett av bolagets vindkraftverk, vilket efter omorganisationen ska användas i Y AB:s egen verksamhet. Aktiebolagsrättsligt sker detta genom att aktiekapitalet i bolaget minskas i syfte att genomföra en återbetalning till Y AB med indragning av aktier som metod. Y AB:s aktier ska således lösas in av bolaget och bolaget ska betala de inlösta aktierna med annan egendom än med pengar. – Inlösenförfarandet innebär en överföring av materiell egendom från bolaget till Y AB. Av ansökan framgår inte annat än att Y AB genom överföringen får befogenhet att faktiskt förfoga över vindkraftverket som om Y AB vore ägare till detta. Överföringen av vindkraftverket från bolaget till Y AB bör därför mervärdesskatterättsligt ses som en leverans av vara (jfr EU-domstolens dom i mål C-320/88 Shipping and Forwarding Enterprise Safe). – Bolaget vill veta om överföringen av vindkraftverket också medför att det uppkommer en mervärdesskattepliktig omsättning. Med omsättning av vara förstås att den överläts mot ersättning eller att den tas i anspråk genom uttag. – Enligt EU-domstolens praxis kan en tjänst anses utförd mot ersättning endast om det finns ett rättsförhållande mellan den som tillhandahåller tjänsten och mottagaren, enligt vilket det rör sig om ett ömsesidigt utväxlande av prestationer så att den ersättning som den som tillhandahåller tjänsten erhåller utgörs av det faktiska motvärdet av den tillhandahållna tjänsten (se t.ex. p. 14 i domen i mål C-16/93 R. J. Tolsma). Av EU-domstolens praxis följer vidare att det för att skattskyldighet ska uppstå måste finnas en direkt koppling mellan den tjänst som tillhandahålls och det motvärde som erhålls (se p. 12 i domen i mål 154/80 Coöperatieve Aardappelenbewaarplaats GA). En sådan koppling måste också finnas mellan en leverans av varor och den

mottagna ersättningen (se p. 12 i domen i mål 230/87 Naturally Yours Cosmetics Ltd). – När aktiekapitalet i föreskriven ordning minskas genom inlösen eller indragning av aktier övergår inte aktierna till någon annan utan aktieägaren utträder ur bolaget genom att hans aktier upphör att gälla (jfr Håkan Nial och Svante Johansson, Svensk associationsrätt, sjunde upplagan, s. 254 f.). Enligt Skatterättsnämndens mening bör bolagets inlösen av Y AB:s aktier inte heller i mervärdesskattehänseende ses som att Y AB överlåter sina aktier till bolaget. Något ömsesidigt utväxlande av prestationer mellan bolaget och Y AB på det sätt som enligt EU-domstolen krävs för att en vara ska anses levererad mot ersättning föreligger därmed inte (jfr bl.a. Tolsma). – För detta synsätt talar även EU-domstolens praxis enligt vilken förvärv och innehav av andelar inte i sig omfattas av mervärdesskattedirektivets tillämpningsområde. Enbart förvärv av ekonomiska andelar i andra företag utgör nämligen inte ett utnyttjande av en tillgång i syfte att fortlöpande vinna intäkt därav, eftersom en eventuell utdelning, vilken är resultatet av detta deläggande, inte beror på något annat än att tillgången befinner sig i mottagarens ägo och inte utgör ersättning för någon ekonomisk verksamhet i direktivets mening. Då denna verksamhet alltså inte i sig utgör ekonomisk verksamhet i den mening som avses i nämnda direktiv förhåller det sig på motsvarande sätt i fråga om verksamhet som består i att avveckla aktieinnehav (jfr mål C-77/01 EDM, p. 57, och där anmärkta rättsfall). – Enligt nämndens mening utgör således bolagets överlåtelse av vindkraftverket inte omsättning i form av leverans mot ersättning. Fråga är om överlåtelsen i stället kan anses innebära att vindkraftverket tas i anspråk genom uttag enligt 2 kap. 1 § första stycket 2 och att en omsättning därför föreligger på den grunden. – För att uttag på sätt som avses i 2 kap. 2 § första stycket 1 ska anses föreligga krävs att bolaget haft avdragsrätt för ingående skatt vid uppförandet av vindkraftverket (jfr 2 kap. 3 § första stycket). En omsättning i form av uttag är möjlig att beskatta bara till den del omsättningen är skattepliktig (1 kap. 1 § första stycket 1). – För att Skatterättsnämnden ska kunna bedöma om avdragsrätt förelegat vid uppförandet av vindkraftverket krävs att de omständigheter som bedömningen ska grunda sig på är utförligt och klarläggande redovisade. Ansökan brister i dessa avseenden. Undantaget från skatteplikt för fastighetsöverlåtelse enligt 3 kap. 2 § omfattar inte överlåtelse och upplåtelse av verksamhetstillbehör (3 kap. 3 § första stycket 1 jämförd med 1 kap. 12 §). – Av handlingarna i ärendet framgår inte i vilken omfattning överlåtelsen av vindkraftverket inbegriper skattepliktig överlåtelse av verksamhetstillbehör. Till det kommer att en sådan prövning närmast är av utredningskaraktär och därför inte lämpar sig för förhandsbesked. – En bedömning av om en uttagssituation är för handen och om uttaget är möjligt att beskatta är mot den bakgrunden inte möjlig att göra inom ramen för förhandsbeskedet. – Förhandsbeskedet har utformats i enlighet med de i det föregående redovisade övervägandena. I den mån ansökan inte har besvarats genom förhandsbeskedet finner nämnden att förhandsbesked inte bör lämnas. Ansökan avvisas därför i denna del.

Skatteverket överklagade Skatterättsnämndens förhandsbesked och yrkade att Högsta förvaltningsdomstolen skulle ändra förhandsbeskedet och förklara att överföringen av det aktuella vindkraftverket skulle utgöra en omsättning enligt 2 kap. 1 § första stycket 1 ML och att den del av överlåtelsen som avsåg verksamhetstillbehör skulle utgöra en skattepliktig omsättning. Skatteverket anförde bl.a. följande.

Skatterättsnämnden har hänvisat till bl.a. praxis från EU-domstolen som innebär att enbart förvärvet och innehavet av andelar i andra bolag inte utgör ekonomisk verksamhet. Det saknar dock betydelse att en inlösen av aktier inte utgör en omsättning för det bolag som ägde aktierna. Det som ska bedömas är om överlåtelsen av vindkraftverket sker mot ersättning. Aktierna som löses in har ett värde som det ägda bolaget måste betala för. Överlåtelsen av vindkraftverket sker därför mot ersättning.

Bolaget bestred bifall till överklagandet.

Högsta förvaltningsdomstolen (2014-02-24, Melin, Dexe, Hamberg, Knutsson, Rynning) yttrade:

Skälen för avgörandet

X AB, som äger flera vindkraftverk och bl.a. bedriver elproduktion, avser att överlåta ett av vindkraftverken till en av bolagets tre aktieägare.

Denna aktieägare bedriver verksamhet som i huvudsak är undantagen från skatteplikt enligt mervärdesskattelagen. Överlåtelsen ska ske genom utskiftning i samband med att förvärvarens samtliga aktier i bolaget löses in och aktiekapitalet sätts ned. I ansökningen om förhandsbesked har bolaget ställt frågan om överföringen av vindkraftverket medför att det uppkommer en mervärdesskattepliktig omsättning.

Skatterättsnämnden har besvarat frågan endast på så sätt att den uttalat att överföringen av vindkraftverket inte utgör en sådan omsättning i form av varuöverlåtelse mot ersättning som avses i 2 kap. 1 § första stycket 1 ML. Vad gäller ansökningen i övrigt har nämnden ansett att det funnits sådana brister i de redovisade förutsättningarna att det inte varit möjligt att säga om överlåtelsen i stället kan anses innebära att vindkraftverket tas i anspråk genom uttag enligt 2 kap. 1 § första stycket 2 och därmed om en omsättning föreligger på den grunden. Av liknande skäl har nämnden inte heller tagit ställning till i vad mån överlåtelsen inbegriper skattepliktig överlåtelse av verksamhetstillbehör enligt 3 kap. 3 § första stycket 1.

Högsta förvaltningsdomstolen uppfattar ansökningen om förhandsbesked så att avgörande för bolaget är huruvida överlåtelsen av vindkraftverket på det beskrivna sättet innebär att bolaget blir skyldigt att betala mervärdesskatt och i så fall i vilken omfattning. Som framgått har nämnden emellertid begränsat sin prövning till att avse endast en av de bestämmelser som aktualiseras i ärendet och det är, oavsett svaret på den frågan, oklart om mervärdesskatt ska betalas eller inte. Det lämnade beskedet får därför antas vara av ringa betydelse för bolaget. Enligt Högsta förvaltningsdomstolens mening har det inte heller i övrigt framkommit att det i detta fall funnits tillräcklig anledning att lämna

besked i en sådan begränsad del. Nämnden borde i stället ha avvisat ansökningen. Förhandsbeskedet ska därför undanröjas.

Högsta förvaltningsdomstolens avgörande

Högsta förvaltningsdomstolen undanröjer Skatterättsnämndens förhandsbesked och avvisar ansökningen.

Mål nr 6980-12 (I) och 5335-13 (II), föredragande Cecilia Nermark
Torgils resp. Alf Engstråten